

souhlasí s nižšími soudy, že v tomto uznání nelze spatřovati zavinění žalobců, jež by je zavazovalo k náhradě škody. Jednání dělo se na základě posudku přítomného místního odhadce, že obecná cena pozemku ke dni 1. ledna 1914 byla 500 K za jitra, cena odprodané části pozemku tedy 250 K. Podle skutkového zjištění nižších soudů přednesl prvý žalobce proti tomu, že části pozemku byly prodány draže, načež zástupce zemského úřadu navrhl, by za nabývací cenu bylo vzato 500 K. Poněvadž tato částka byla dvakrát vyšší, než udal odhadce, a žalobce neměl, proč by pochyboval o odborné znalosti a nestrannosti i odhadce, i zástupce zemského úřadu, mohl se právem domnívati, že jedná, přistupuje na cenu dvakrát vyšší, než udal odhadce, ve prospěch žalovaných. Když žalovaní vytýkají žalobci, že měl uvážiti nezávaznost posudku přítomného odhadce a možnost odhadu soudního, vliv, jaký mělo přistoupení k ceně 500 K na vyměření dávky, předpisy odhadního řádu, podle nichž prý za obecnou cenu v roce 1914 má býti pokládána ona cena, za niž byly dříve jiné části téhož pozemku skutečně prodány, dále že pozemek byl prodán za účelem dobývání písku, ukládají mu vědomosti, za jichž nedostatek neručí jako obyčejný hospodář (§ 1297 obč. zák.). Ručí by za ně jen jako znalec podle § 1299 obč. zák., ale povinnost žalobců, projevíti v řízení o dávce odborné právní vědomosti a jim odpovídající píli a pozornost, nelze odvoditi ani ze zákona ani z kupní smlouvy. Námitka žalovaných, že žalobci jim způsobili uznáním nabývací ceny 500 K škodu a že jsou povinni jim nahraditi, oč bylo více na dávce předepsáno, než kdyby za základ jejího vyměření byla vzata nabývací cena 2231 K 58 h, byla nižšími soudy právem zamítnuta. Dovolací důvod nesprávného právního posouzení není opodstatněn, a rozhodnutí nižších soudů bylo potvrditi, aniž bylo třeba zabývati se dalšími podle § 503 č. 2 a 3 c. ř. s. uplatněnými výtkami kusosti řízení a rozporu se spisy. Odsouzení žalovaných k placení solidárnímu jest odůvodněno předpisem § 13 dávkového řádu, dodatek III vl. nař. čís. 143/1922, že i zcizitelé, i nabyvatelé platí dávku rukou nerozdílnou. Dávka jest podle zákona věcí nedělitelnou, jest-li k placení povinno několik osob, ručí podle § 890 obč. zák. každý dlužník za celou dávku.

Čís. 9839.

Není závady, by vyhledávání podle § 473 c. ř. s. neprovedl procesní soud než ještě předloží odvolání. Odvolací soud jest oprávněn, použití úřední zprávy procesního soudu jako průvodního prostředku.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, R I 225/30).

Procesní soud své stolice vynesl podle žaloby rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud, zamítнув odvolání, pokud uplatňovalo zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., vyhověl mu ve věci samé a žalobu zamítl.

Nejvyšší soud k žalobcově dovolání obnovil rozsudek prvního soudu, k rekursu žalované pak odvětil v

d ů v o d e c h:

Vzhledem k tomu, že bylo vyhověno žalobcovu dovolání, jest rozhodnouti i o rekursu žalované, který podala pro případ, že by žalobcovo dovolání bylo shledáno důvodným. Rekurs není oprávněn. Podle § 473 c. ř. s. může odvolací soud vyhledávání, jehož je třeba pro zjištění odvolacích důvodů nebo zmatečnosti, provést bez formálního průvodního řízení a není ani závady, by je neprovedl procesní soud, ještě než odvolání předloží. Odvolací soud byl tudíž oprávněn, použítí úřední zprávy procesního soudu jako průvodního prostředku. Jí jest prokázáno, že při vyvolání věci nebyla žalovaná přítomna (§ 133 c. ř. s.) a že pak k žalobcovu návrhu byl vynesena rozsudek pro zmeškání. I kdyby snad soudce byl později věc ještě jednou vyvolal, nemohlo to na nastalých následcích zmeškání již nic změnit a nezáleží ani na tom, kdy rozsudkový záznam byl vyhotoven a podepsán.

Čís. 9840.

Přídavek zahraniční služby úředníka ministerstva zahraničních věcí není sice drahotným přídavkem po rozumu zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., nepodléhá však přes to exekuci a nelze ho vzít za základ pro stanovení výše výživného manželce.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, Rv I 1024/29).

Žalobu manželky proti manželovi, úředníku zahraničního ministerstva v L. ve Francii, o zvýšení výživného procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka vytýká rozsudku prvního soudu nesprávné právní posouzení věci, poněvadž nepřihlížel k příspěvku 27.000 Kč ročně, který dostává žalovaný k služnému po dobu zahraniční služby. Výtka tato jest neoprávněna. Smírem ze dne 18. března 1926 zavázal se sice žalovaný pro případ, že by se požitky jeho buď povýšením nebo přeložením do ciziny nebo jinak zvláště zlepšily, platit žalobkyni jednu čtvrtinu svých čistých měsíčních požitků, ale do těchto požitků nelze započítati přídavek 27.000 Kč, který slouží k úhradě mimořádných výloh pobytu v cizině a který jest z exekuce podle § 3 zákona čís. 314 z roku 1920 vůbec vyloučen. Podle tohoto § vyloučeny jsou z exekuce a z postupu veškeré platy určené k tomu, by z nich byl zapraven náklad veřejné služby. Každé jednání, přičítící se tomuto ustanovení, jest podle § 5 téhož zákona neplatným. Takovým platem jest i zahraniční přídavek veřejného úředníka, sloužící ke krytí výloh jeho pobytu v cizině, tedy nákladu mimořádného. Proto, i kdyby se mohlo míti za to, že smírem byl míněn i tento přídavek 27.000 Kč, bylo by ujednání to neplatné. Právem proto